

Bat, Bi, Hiru, Lau, Bost-Sei-Zazpi... REAL

Aurten ere, irrintzi eta oihu, pozez lehertu zen Euskadi osoa, Realeko mutilek Liga irabazteagatik. Poz hori zaratatsuagoa izan da, agian, Bartzelonari azken mementoan sartu zion ziriagatik. Zoramen kolektibo horretan nolabait parte hartu ondoren, gogeta pare bat egin gabe ezin gera naiteke.

1. Zein mekanismo arraio da, greziarren olinpiadetatik gaurdaino, ikuslea kirolariekin identifikatzera daraman hori? Areago oraindik, herri oso baten ohorea eta izen ona atleta, jokalaria edo edozein kirolarirekin identifikatzera daraman eragin eta grina hori?

Zenbat eta pobreago, ahulago, azpiratuago eta problema sozial eta politikoz beteago egon herria, orduan eta beroagoa, orokorragoa, bortitzagoa omen identifikapen hori. Seguruenik baiez-tapen borobilegi horretatik kanpo gelditzen den gertakari ugari bilatzeko ere ez dago urrutira joan beharrik. Baina bestetik ezin esan gezurra denik ere.

Politizazioak egiten duela hori esateak ez du gehiegi laguntzen fenomenoaren ulerpenerako. Eta zenbaitek egiten duen bezala gizarteko gutxiengo dominatzaileak herria distraitu eta loarazteko erabiltzen duen trukoa dela esateak ere ez. Adierazpen arinegi horiek ez dute esplikatzen zergatik kirol zaletasuna erabilgarri eta maneiagarri den. Honetarako eta hartarako erabilkeraren azpian identifikapen mekanismo bera dago.

Mekanismo horren katramila argitzen diguten bitartean, guk «Aupa Real, aupa Donosti; gora Gipuzkoa, gora Euskadi!» abestuz jarraituko dugu.

2. Ormaetxearen mutil bizkor hauek benetan txalogarriak zaizkigu egin dituzten azio bikainengatik. Baina txalo gehiago joko genizkieke, eta bizikiago mirestuko genituzke, gaurko joko trebetasunarekin batera ikuskizun merkeagoa emango baliate

herriari. Eta merkatzeko, jokalaria merkeagoak behar. Merezimendu askokoak izango dira eta abilak ematen dituzten ostikadak. Baina kobratzen dituzten milioiak ere haundi samarrak iruditzen zaizkigu. Proporziorik gabekoak. Merezimenduak eta jokalarien hanken balioa kontsiderazio guztiz hartuta ere itxuragabekoak eta neurritz kanpokoak dirudite 90 minutuko ikuskizuna ordaintzeko kobratzen diren dirutzak.

Real Sociedad-en bertako jokalarien harrobia indartzeko politikari ezin zuzenagoa deritzogu. Baina jokalariei buruzko jokabide jator hori bezain politika ekonomiko herritar, apal eta zuzena ikustea gustatuko litzaiguke. Bartzelona eta Madrilen urratsak jarraitzen hasi behar al zaizkigu, ba, Reala eta beronen jokalariai?

Bertako jokalariei buruzko politikagatik irabazi duten izena eta fama diru kiratsez zikintzea litzateke hori.

Futbol munduko negozio itsusi eta zoroak bere tamainara eramatea ezinbestekoa da. Eta hori aitortzeagatik ez al gaituzte, inozo edo inñuxentetzat, edo biak batera, joko. Gutxiagorekin konformatuko diren jokalariai, klubak eta futbol estrukturak berriro ere sortuko al dira. Amets egiteko eskubidea behintzat ez digu inork kenduko. Orduan bai; aiseago identifikatuko gara Realarekin. Eta ahots indartsuagoz oihu egingo dugu: Aupa Real!!! ■ *Manolo Pagola.*

Aspaldiko Soljenitsyne berraurkitu dut

Duela dozenerdi bat urte modan zegoen Soljenitsyne. A zer arrakasta!: telebistan, egunkarietan, irratietan, mahai-ingurutan, mintzalditan... toki guztietan ageri zen, eta denetan protagonista.

Eta gero, bapatean, desagertu egin zen, erretiratu, arrunt isiltzeraino. Gutxitan dugu gaur haren berririk. (*Mass-media*-en lege gogorra!).

Aurrekoan, Frantziako *L'Express* astekaria erosi nuen. Eta hantxe aurkitu nuen berriz gure Soljenitsyne. Urtean lau artikulua idazteko konpromezua harturik du aldizkari honekin. Irakurri dudau hau, «Ici et maintenant», bigarrena da.

Ikusten dudanez, salakuntzan zapuzki jarraitzen du Alexandre Soljenitsynek. Soviet Batasuneko zapalkuntza, komunismoaren eta totalitarismoaren munstrokeria, eta berauen hedakuntza, eta honen aurrean Mendebalaren inkonzientea, «irribarrea». «Le monde roule à découvert dans l'abîme, mais l'Occident reste tout sourires».

Mendebaleko sistemaren akatsak Soljenitsynek ez ditu orain